

sygn. akt I C 471/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2021 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. R.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda R. R. kwotę 1.353,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt trzy złote) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2021 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda R. R. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

sędzia Danuta Kozikowska

sygn. akt I C 471/21 upr.

UZASADNIENIE

Powód R. R. wnosił o zasądzenie od pozwanego(...) z siedzibą w W. kwoty 1.343,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.353,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 29 marca 2021 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa zajmuje się między innymi naprawą powypadkową samochodów i wynajmuje samochody. Pokrzywdzony z tytułu szkody OC M. B. naprawiał samochód marki B. i na czas jego naprawy wynajął samochód zastępczy w firmie powoda zgodnie z fakturą (...). Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tego tytułu, ponieważ stwierdził, że M. B. zaraz po wystąpieniu szkody wystawił samochód na sprzedaż na portalu internetowym. Powód podniósł, że pokrzywdzony naprawił ten samochód i w dalszym ciągu go użytkuje, więc należy się jemu zwrot z tytułu wynajmu samochodu zastępczego. Datą wymagalności roszczenia jest 29 marca 2021 r. Pomimo wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia pozwany go nie spełnił.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w dniu 18 czerwca 2021 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu, sygn. akt I Nc 918/21 upr.

Pozwany (...) z siedzibą w W. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że stanowczo i konsekwentnie kwestionuje zasadność wynajmowania przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, a z ostrożności kwestionuje roszczenie także co do wysokości – zarówno co do okresu najmu, jak i co do stawki najmu. Pozwany zgodnie ze wskazaniami samego poszkodowanego uznał, że samochód B. po szkodzie w ogóle nie został naprawiony. Poszkodowany kilka dni przed deklarowanym okresem najmu, tj. 16 grudnia 2020 r. wystawił uszkodzony pojazd na sprzedaż. Z treści ogłoszenia wynikało, iż poszkodowany w ogóle nie naprawiał pojazdu przed sprzedażą. Pozwany wskazał, iż podstawą roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego jest niemożność korzystania z własnego pojazdu z uwagi na przeprowadzaną w tym czasie naprawę uszkodzeń pojazdu. W przypadku niedokonywania przez poszkodowanego naprawy pojazdu w okresie najmu pojazdu zastępczego brak jest podstaw, by uznać, iż najem ten pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 23 listopada 2020 r. Jeżeli poszkodowany nie naprawiał samochodu, co wynika z treści ogłoszenia o sprzedaży pojazdu B., to najem zastępczy był w niniejszym przypadku niezasadny, tym bardziej, że poszkodowany posiadał w okresie najmu również inne pojazdy, z których mógł korzystać. Powód powinien więc wykazać, że najem samochodu zastępczego był celowy. W świetle powyższych okoliczności celowość najmu samochodu jest co najmniej wątpliwa. Pozwany podniósł nadto, że w adekwatnym związku przyczynowym pozostaje jedynie ten czas najmu pojazdu zastępczego, który przypada na czas konieczny do naprawy uszkodzeń pojazdu pozostających w związku ze zdarzeniem. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby konieczne było naprawianie pojazdu aż przez 10 dni. Fakt, iż pojazd miał pozostawać w warsztacie przez tak długi okres nie może zaś stanowić wystarczającej podstawy dla przyjęcia domniemania, iż czas ten był niezbędnym czasem do dokonania naprawy, a w konsekwencji, że tyle właśnie wynosi niezbędny okres najmu pojazdu zastępczego. Ponadto z zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego należy wykluczyć takie zdarzenia, jak oczywiste zaniedbania organizacyjne postronnie warsztatu dokonującego naprawy, które mogły skutkować przedłużonym okresem naprawy pojazdu. Zdaniem pozwanego czas naprawy wynosi 30,7 roboczogodziny pracy, co przy 8-godzinny dzień pracy warsztatu uzasadnia przyjęcie, iż rzeczywisty czas naprawy, nawet przy uwzględnieniu przerw w pracy nie powinien przekroczyć 5 dni roboczych, a poszkodowany winien był zorganizować naprawę w taki sposób, aby najmować pojazd zastępczy jak najkrócej. Pozwany zakwestionował również stawkę najmu pojazdu zastępczego, podnosząc, że dokonując weryfikacji stawek za najem pojazdu zastępczego w toku postępowania likwidacyjnego ustalił, iż stawka wskazana przez powoda w pozwie jest wygórowana. Poszkodowany mógł bezproblemowo wynająć pojazd zastępczy za kwotę znacznie niższą niż kwota żądana przez powoda. Poszkodowany powinien był dokonać wyboru w oparciu o kryterium celowości i ekonomicznej zasadności w takim zakresie, w jakim wynajmowałby pojazd na własny koszt. Z takim podejściem nie mamy jednak do czynienia w zaistniałym stanie faktycznym, co świadczy o tym, że poszkodowany nie był zainteresowany minimalizacją szkody. Pozwany wskazał, że dochodzona przez powoda w niniejszej sprawie stawka najmu pojazdu zastępczego jest znacznie zawyżona. Stawki występujące na rynku lokalnym poszkodowanego są dużo niższe niż te wynikające z przedłożonej faktury VAT.

W wyniku skutecznego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty z dnia 18 czerwca 2021 r. zgodnie z art. 505 § 2 k.p.c. utracił moc w całości. Sprawa została zarejestrowana pod nową sygnaturą akt I C 471/21 upr.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód R. R. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K., w ramach której zajmuje się między innymi naprawą powypadkową samochodów i wynajmem pojazdów zastępczych.

W ramach prowadzonej działalności powód na podstawie umowy zlecenia współpracuje z różnymi zakładami ubezpieczeń, w tym z pozwanym zakładem, będąc zakładem partnerskim.

/ **dowód:** wyjaśnienia powoda R. R. – k. 57/

W dniu 23 listopada 2020 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki B. nr rej. (...) stanowiącego własność M. B.. Samochód sprawcy szkody był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) z siedzibą w W..

M. B. w ramach własnej działalności gospodarczej prowadzi sklep w K.. Gospodarstwo domowe prowadzi wspólnie z partnerką i jej synem. M. B. jest współwłaścicielem drugiego samochodu – M. (...), który jest wykorzystywany przez jego partnerkę S. S. do codziennego dojazdu do pracy w sklepie w G.. Uszkodzony samochód marki B. przed wypadkiem był wykorzystywany przez M. B. do dojazdu do pracy, a czasem także do dowożenia do szkoły 9-letniego syna partnerki.

M. B. zgłosił zdarzenie pozwanemu, który uznał szkodę i przyznał odszkodowanie. Następnie M. B. zamieścił ofertę sprzedaży uszkodzonego samochodu na portalu (...). Ostatecznie nikt nie kupił przedmiotowego pojazdu, więc M. B. zdecydował się oddać samochód do naprawy w warsztacie powoda.

W dniu 21 grudnia 2020 r. powód zawarł z M. B. umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W chwili zawarcia umowy najmu przebieg wynajmowanego pojazdu wynosił 84.134 km. Samochód marki M. (...) był w tym czasie w naprawie.

/ **dowód** : umowa wynajmu pojazdu k. 8 akt, protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu k. 9, wydruk ogłoszenia – k. 34, akt zeznania świadka M. B. k. 58-59 akt/

W dniu 21 grudnia 2020 r. M. B. i powód zawarli umowę cesji wierzytelności. M. B. przelał na rzecz powoda swoją wierzytelność (czyli prawo do odszkodowania) przysługującą mu z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy, w związku ze szkodą komunikacyjną zarejestrowaną u pozwanego (...) z siedzibą w W. pod nr (...) celem zaspokojenia wierzytelności powoda z tytułu między innymi wynajmu samochodu zastępczego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/**dowód:** umowa cesji wierzytelności k. 7/

Naprawa pojazdu M. B. trwała do dnia 08 stycznia 2021 r. Tego dnia M. B. odebrał swój samochód i zwrócił pojazd zastępczy. W chwili zwrotu przebieg wynajmowanego pojazdu wynosił 85.697 km. Łączny koszt wynajmu pojazdu zastępczego wyniósł 1.353,00 zł brutto (1.100,00 zł netto). Na tę kwotę powód wystawił fakturę w dniu 13 stycznia 2021 r.

/ **dowód** : protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu – k. 9 akt, faktura VAT nr (...) z dnia 13-01-2021 r. - k. 10 akt/

Powód zgłosił pozwanemu roszczenie o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Pozwany decyzją z dnia 22 marca 2021 r. odmówił zwrotu kosztów przedstawionych do refundacji.

Wezwaniem z dnia 23 marca 2021 r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w terminie 3 dni. Wezwanie wpłynęło do pozwanego w dniu 24 marca 2021 r.

/ **dowód:** decyzja o odmowie wypłaty świadczenia - k. 32, wezwanie do zapłaty z dnia 23.03-2021 r. k. 11 akt z datą wpływu do pozwanego k. 12 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie dokumentów prywatnych wytworzonych i przedłożonych przez strony. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony procesu. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom powoda R. R. oraz świadka M. B. co do okoliczności zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, okresu trwania umowy najmu pojazdu, konieczności korzystania z samochodu zastępczego, czasu naprawy samochodu oraz cesji wierzytelności wynikającej z najmu na rzecz powoda. Zeznania te były spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku niniejszego postępowania. Brak jest zatem podstaw, aby zeznania te uznać za niewiarygodne.

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności wynikającej z winy sprawcy szkody. Wynika ona z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2021 r., poz. 854). Zgodnie z treścią cytowanego przepisu: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m. in. uszkodzenie mienia. Pozwany nie kwestionował, że ponosi odpowiedzialność za szkodę której doznał M. B. w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 listopada 2020 r.

Pozwane Towarzystwo Ubezpieczeń nie kwestionowało również skuteczności nabycia wierzytelności przez powoda i legitymacji procesowej powoda.

Kwestią sporną była zasadność korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego oraz okres najmu tego pojazdu. Obie te sporne kwestie Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, rozstrzygnął na korzyść powoda.

Kwestia prawa najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego w wyniku zdarzenia drogowego i prawa do zwrotu kosztów tego najmu przez sprawcę zdarzenia czy ubezpieczyciela OC nie budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie sądowym. Koszty wynajmu samochodu zastępczego jako koszty poniesione w związku z utratą przez poszkodowanego możliwości korzystania z własnego samochodu niewątpliwie wchodzi w zakres szkody. Co więcej Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 marca 2020 r., sygn. akt III CZP 63/19 wskazał, że nawet zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Jest wyłom od zasady prezentowanej wcześniej przez Sąd Najwyższy, że zwrotowi podlegają tylko wydatki faktycznie poniesione (zapłacone) na najem pojazdu zastępczego. Odpowiedzialność sprawcy szkody czy ubezpieczyciela obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Na dłużniku ciąży bowiem obowiązek wyeliminowania negatywnych dla poszkodowanego następstw majątkowych w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. Kwestia celowości wydatku i jego ekonomicznego uzasadnienia winna być oceniana w świetle okoliczności faktycznych konkretnej sprawy i sytuacji życiowej poszkodowanego. Należy jednak mieć na uwadze pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 5/11, że korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym. Sąd Najwyższy stwierdził, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być zastąpione wykorzystaniem środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Te poglądy Sądu Najwyższego, sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela.

Wbrew zarzutom pozwanego, powód wykazał w toku procesu, że najem pojazdu zastępczego przez M. B. był niezbędny i konieczny. Z zeznań M. B. wynika, że samochód był mu potrzebny do codziennego funkcjonowania oraz do pracy zawodowej. Odległość sklepu prowadzonego przez M. B. od jego ówczesnego miejsca zamieszkania wynosiła ponad 2 kilometry. Oprócz tego samochodu rodzina powoda posiada co prawda jeszcze samochód M. (...). Na co dzień wykorzystuje go jednak partnerka powoda do dojazdów do pracy w G.. Ponadto w dacie rozpoczęcia naprawy samochód M. również znajdował się w naprawie.

Fakt, że samochód zastępczy był niezbędny M. B. potwierdza też ilość kilometrów przejechanych samochodem zastępczym. W okresie od 21 grudnia 2020 r. do 08 stycznia 2021 r. M. B. przejechał nim 1.563 km, czyli średnio prawie 87 km dziennie a w tym okresie były też dni wolne od pracy i święta. Wynika to z porównania przebiegu wynajmowanego pojazdu na dzień wydania i zwrotu w oparciu o protokół zdawczo-odbiorczy pojazdu.

Kwestia zamieszczenia przez poszkodowanego oferty sprzedaży uszkodzonego samochodu na portalu (...) nie miała znaczenia dla oceny zasadności roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Świadek A. B. w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 08 września 2021 roku wyjaśnił, że początkowo nosił się z zamiarem sprzedaży samochodu po wypadku i nawet zamieścił odpowiednie ogłoszenie, lecz z uwagi na brak zainteresowania ze strony potencjalnych nabywców zdecydował się naprawić samochód i wynająć pojazd zastępczy. Zaznaczyć należy, że czas wynajmu pokrywał się z czasem naprawy, co oznacza, że korzystanie z pojazdu zastępczego było jak najbardziej uzasadnione. Natomiast fakt, że przed rozpoczęciem naprawy poszkodowany próbował sprzedać samochód nie stanowi przesłanki stanowiącej o bezzasadności wynajmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany miał bowiem prawo samodzielnie zdecydować o terminie oddania samochodu do naprawy i nie był obowiązany robić tego bezpośrednio po wypadku. Pojazd zastępczy został wynajęty dopiero po oddaniu samochodu do warsztatu powoda, więc nie doszło tutaj do żadnego nadużycia ze strony M. B.. Nieistotna jest również okoliczność, że poszkodowany nie naprawiał pojazdu w czasie poprzedzającym próbę sprzedaży, ponieważ okres ten nie jest objęty żądaniem pozwu. W toku postępowania nie wykazano również, aby odroczenie decyzji o naprawie pojazdu wpłynęło na powiększenie szkody.

Nieuzasadniony jest też zarzut pozwanego dotyczący nadmiernego okresu najmu pojazdu zastępczego. Rekompensata kosztów najmu pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela ma na celu, jak wyżej wskazano, wyeliminowanie negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu uzasadniony koniecznym i niezbędnym w okolicznościach danej sprawy okresem jego naprawy. Ten okres naprawy nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy, lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy, na przykład możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór oraz czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody.

Pozwany nie kwestionował, że M. B. korzystał z najmu pojazdu zastępczego w okresie od 21 grudnia 2020 r. do 08 stycznia 2021 r. Podnosił natomiast, że zakład naprawczy, czyli powód dopuścił się zwłoki w procesie naprawy, ponieważ rzeczywisty czas naprawy, nawet przy uwzględnieniu przerw w pracy nie powinien przekroczyć 5 dni roboczych. Podniósł również, że stawki za najem pojazdów zastępczych stosowane przez powoda są wygórowane.

Zarzuty te są nieuzasadnione i bez znaczenia dla zasadności roszczenia powoda.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. akt III CZP 84/18 wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego nawet w okresie przedłużającej się naprawy, chyba że są one następstwem okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi poszkodowany.

Pozwany wbrew swojemu obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie wykazał, że okres naprawy pojazdu w warsztacie powoda był wygórowany. Dowodem tym nie jest z pewnością przedłożona kalkulacja naprawy, która jako dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.) Podkreślić należy, że zarzut zbyt długiego czasu naprawy nie został podniesiony przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, a przynajmniej nie wynika to z uzasadnienia decyzji o odmowie wypłaty świadczenia z dnia 22 marca 2021 r. Z decyzji tej nie wynika również, aby pozwany w toku postępowania likwidacyjnego zakwestionował wysokość stawek stosowanych przez powoda. Wystarczającym dowodem w postępowaniu cywilnym nie jest wydruk jednego ogłoszenia ze strony internetowej wybranej wypożyczalni samochodów, ponieważ wydruk ten ma charakter przykładowy i wybiórczy i nie pozwala na porównanie w szerszym kontekście stosowanych przez powoda stawek z innymi stawkami występującymi na lokalnym rynku. Jednocześnie podkreślić należy, że poszkodowany nie powinien wybierać usług firmy stosującej stawki zbyt wygórowane, ale jednocześnie nie ma obowiązku wyboru oferty najtańszej.

Powód występując z pozwem do Sądu miał zatem podstawy do uznania tych okoliczności za bezsporne, w związku z czym nie miał obowiązku zgłaszania wniosków dowodowych na okoliczność, że czas naprawy pojazdu

w jego warsztacie był ekonomicznie i technologicznie uzasadniony oraz że zastosowane dobowe stawki najmu nie odbiegały od cen powszechnie stosowanych na lokalnym rynku. Obowiązek taki spoczywałby na stronie powodowej w sytuacji, gdyby to kwestionowanie przez pozwanego czasu naprawy i stawek najmu było podstawą odmowy wypłaty świadczenia odszkodowawczego przez pozwanego. Pozew o zapłatę świadczeń odszkodowawczych pełni bowiem funkcje swoistego odwołania od odmownej decyzji ubezpieczyciela, które jest rozpatrywane w drodze procesu cywilnego z uwagi na to, że spór toczy się pomiędzy dwoma podmiotami funkcjonującymi na wolnym rynku. Poszkodowany kwestionujący odmowną decyzję ubezpieczyciela winien zatem przedstawić Sądowi dowody wykazujące nieprawdziwość okoliczności przyjętych przez zakład ubezpieczeń za podstawę odmowy wypłaty świadczenia.

Natomiast pozwany ubezpieczyciel powołujący się w toku procesu na nowe okoliczności, których nie przedstawił poszkodowanemu w toku postępowania likwidacyjnego powinien wykazać inicjatywę dowodową w celu poparcia swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie pozwany nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu na przykład z opinii biegłego na okoliczność zweryfikowania czasu i stawek najmu wskazanych przez powoda w wystawionej przez niego fakturze VAT. Wobec powyższego Sąd rozstrzygnął ww. kwestie sporne na korzyść strony powodowej.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że roszczenie powoda o zwrot pełnych kosztów najmu jest uzasadnione i na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 436 § 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.353,00 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, zgodnie z kwotą wskazaną w fakturze VAT (...), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2021 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd w całości obciążył kosztami pozwanego jako stronę przegrywającą spór z uwagi na to, że powód wygrał niniejszy proces w całości.

Na zasądzoną kwotę 100 zł składa się uiszczona przez powoda opłata od pozwu. Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

sędzia Danuta Kozikowska